

básnická sbírka **PROSTÉ MOTIVY** (ukázky)

část **Jarní**

XI

Hej uvidíš, přírodo, uvidíš,
my ještě cos vyvedem spolu -
tys od kořen do vršku změněna,
já od hlavy po patu dolů!

Můj krok je tak lehký a v nohou mám
teď jakousi žílečku hravou:
kde mohu jít pořádně pěšinkou,
já brouzdám se vedle ní travou;

kde potkám se s bublavým potůčkem,
hned chvílku s ním v hovoru chodím;
kde zahlídnu lučinu, na pozdrav
již klobouk svůj do výše hodím.

Když květe mi na cestě mladý strom,
já pochvalně po pni jej hladím,
a zpívá-li na větvi pěkný pták,
já pod ním svůj baryton ladím.

Ať dělám co dělám, ať jdu kam jdu,
já musím mít nějakou hračku -
teď sloupnul jsem z rozvité růže list
a pískám naň odrhovačku!

část **Letní**

II

Čtu ve měkké kůře březové,
na stromě v houští skrytém,
dvě jména mně osob neznámých
ve srdci prostě vrytém:
Maria, Josef.

A houštím si šlehá po bříze
sluneční záře hravá -
a písmena jedna pošmůrna,
druhá je zlatě smavá:
Maria, Josef.

Ach kolik zde bydlí asi let
lidé ti v srdci vrytém?
A jak as je osud v životě
přešlehal různým kmitem?
Maria, Josef.

Měl jeden z nich parný červenec,
druhý snad mrazivý leden?
Či dosud jsou srdcem spojeni,
srostlí jak ve strom jeden -
Maria, Josef?

Když navečer přijde otec zpět,
smějí se květné oči?
A které as z obou poupátek
na krk mu dříve skočí?
Maria? Josef?

část **Podzimní**

V

Kdy láska přilétá?
Když jaro dýchá po horách,
ze země mízu loudí,
a labuť, jinde zrozená,
po našich vodách bloudí;
s břehu když do vln bublavých
měkounká pomněnka se dívá,
a lidem vonných za nocí
v každinké žílce slavík zpívá...

Kdy láska odlétá?

Když nad oblaky nahoře
labuť své mladé volá,
a dole vítr v strništích
vzdorná si hvízdá kola;
v zpáteční vodě pod mlýnem
když žlutavá se stříže točí,
a lidem němých za nocí
i ve snu chladem vlhnou oči...

část **Zimní**

XIII

Liják se v okna boří -
noc divoká a děsná!
Já ležím chorý, bez sna,
a lampa noční hoří.

„Světélko poloslepé,
rci, lampo malá, nač jsi tu,
bych viděl líp svou samotu,
svou bolest cítil lépe?“

Mrkla si ve přístěnku:

„Ej počkej, chvílku počkej jen,
já kmitám, svítím oknem ven,
těm hladovcům tam venku.

Dost jsem se rozproudila,
by liják znal, kam mráz svůj lít,
by kulich zřel, kam v okno bít,
a smrt by nezbloudila.“